

ແປລາວ ຈາກພາສາອັງກິດໃນ ແວັບໄຊ້ ໄວຮາວ ໂດຍ ສົມສັກ ວົງວານິດ

<https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2016/09/06/remarks-president-obama-people-laos>

ສຳລັບອອກເຜີຍແຜ່ທັນທີ

06 ກັນຍາ 2016

ຄໍາປາສັຍຂອງປະທານາທິບໍດີ ໂອບາມາ ຕໍ່ປະຊາຊົນລາວ

ຫວັງຫນະທັມແຫ່ງຊາດ

ວຽງຈັນ, ປະເທດລາວ

2:04 ມລ ເວລາໃນອິນດູຈີນ

ປະທານາທິບໍດີ : ຂອບໃຈ ຫລາຍໆ. (ສຽງຕົບມື.) ຂອບໃຈ. ສະບາຍດີ! ສະບາຍດີບໍ່?

ຜູ້ຊົມຜູ້ຟັງ : ສະບາຍດີ.

ເຖິງຮັບຖານແລະປະຊາຊົນລາວ, ຂອບໃຈຫລາຍໆສຳລັບການຕ້ອນຮັບອັນດີທີ່ທ່ານມີຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າແລະຄນະ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນກຽດຢ່າງຍິ່ງທີ່ເປັນປະທານາທິບໍດີອາເມຣິກັນຜູ້ທຳອິດ ທີ່ໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມປະເທດລາວ. (ສຽງຕົບມື.) ຂອບໃຈ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນມາວ່າ ຫໍແຫ່ງນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ທ່ານໃຊ້ຮ່ວມກັນເພື່ອຈັດງານແຂ່ງຂັນຮ້ອງເພງ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເພື່ອສຸລອງສິລປະດົມຕຣີພັນເນືອງ ຮ່ວມທັງການຂັບລຳຕ່າງໆ. ແຕ່ ມັນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຮ້ອງເພງດອກ ດັ່ງນັ້ນທ່ານບໍ່ຕ້ອງກັງວົນໃຈນຳ. ໃນການທີ່ທ່ານເປັນເຈົ້າພາບຕ້ອນຮັບຜູ້ນຳ ປະເທດທັງຫລາຍ ຈາກເອເຊັຽຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ແລະປະເທດອື່ນໆ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຂໍຂອບໃຈປະເທດ ລາວ ຕໍ່ການນຳຂອງພວກທ່ານ ໃນຖານະທີ່ເປັນປະທານຂອງ ເອຊີເອັນ (ASEAN).

ນີ້ ສາຍຕາໂລກກຳລັງຈ້ອງມາທີ່ປະເທດລາວ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອັນນີ້ອາດເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ປົກຕິ ປານໃດ ເພາະປະເທດລາວເປັນປະເທດນ້ອຍ ຢູ່ຕິດກັບປະເທດໃຫຍ່ເພື່ອນບ້ານ ຈຶ່ງເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ ຄວາມຮັ່ງມີທາງດ້ານວັດທະນະທັມຂອງພວກທ່ານ ບໍ່ໄດ້ຖືກນິຍົມຊົມຊື່ນ ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ຢູ່ສະເລີ. ແລະກໍ່ດ້ວຍ ສາເຫດນີ້ເອງ ທີ່ພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງການຢ້ຽມຢາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປັ້ນປິຕິທີ່ໄດ້ມີໂອກາດ

ນາຮູ້ຈັກກັບປະເທດລາວ ດີຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມ ແລະກໍຈະໄດ້ຊ່ວຍເຜີຍແຜ່ເຮືອງລາວປວດສາດຂອງພວກທ່ານ ຕ່ຳຊາວໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກທ່ານພາກພູມໃຈຕໍ່ພູມິປະເທດ-- ພູຜາຫ້ອນລ້ອມ ແລະທິວທັດຍາມຕາເວັນຕົກລັບ ຂອບແມ່ນ້ຳຂອງ ອັນງົດງາມຂອງພວກທ່ານ. ມໍຣະດົກແຫ່ງຄວາມສິວິໄລທີ່ເກົ່າແກ່ ທີ່ຍັງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນ ໃນ ຊາກວັດພູ ແລະໜັງສືໃບລານທີ່ເກັບຮັກສາໄວ້ໃນວັດຕ່າງໆ. ນີ້ອັນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ສຳຜັດ ກັບມໍຣະດົກລາວບາງຢ່າງ ໃນເວລາໄປຢ້ຽມຢາມເມືອງຫລວງພຣະບາງ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະມີຄວາມເສັຽດາຍທີ່ ສຸດ-- ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທີ່ນີ້ແມ່ນແຜ່ນດິນ ລ້ານຊ້າງ ແຕ່ຜູ້ຮັກສາຄວາມປອດພິພິລັບ ຈະບໍ່ອະນຸຍາດ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂີ່ຊ້າງ. (ຫົວ.) ແຕ່ວ່າ ບາງທີຂ້າພະເຈົ້າຈະກັບຄືນມາໃໝ່ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນ ປະທານາທິບໍດີ ແລ້ວ.

ແຕ່ ເຫັນໄດ້ຈາກພຣະພຸດຮູບ ທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ ແລະການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກທ່ານແລ້ວ ພວກເຮົາ ມອງເຫັນເຖິງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງທ່ານທັງຫລາຍ ທີ່ສາຍແສງອອກມາຈາກຄວາມເຊື່ອຖືໃນພຸດສາສນາ ຂອງພວກທ່ານ-- ຄວາມເຊື່ອຖືທີ່ສອນໃຫ້ພວກທ່ານມີໜ້າທີ່ທາງທັມມະຈາຣີຍາ ຕໍ່ກັນແລະກັນ ເພື່ອດຳລົງ ຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມດີ ມີກຽດ ແລະທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຊ່ວຍກັນຢູ່ເຊື່ອຄວາມເຈັບປວດລົງໄດ້ ຖ້າ ພວກເຮົາຫາກຮັບເອົາແນວຄິດແລະການກະທຳ ທີ່ຖືກຕ້ອງມາປະຕິບັດ. ແລະ ດັ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ໃນວັນນະຄະດີ ສັງສິນຊັຍ ພວກເຮົາມອງເຫັນຄຸນຄ່າທີ່ບົ່ງບອກ ເຖິງການເປັນປະຊາຊົນລາວ ທີ່ມີຄວາມເປັນກາງໆ ມີ ຄວາມເມດຕາກາຣຸນາ ຄວາມຜ່ອນຜັນ ແລະມີຄວາມຫວັງ.

ໃນງານລ້ຽງອາຫານທ່ຽງຂອງພວກເຮົານີ້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບ ທາງດ້ານວັທນະທັມແລະດ້ວຍ ອາຫານລາວ ທີ່ດີທີ່ສຸດ ຮວມທັງ"ເຂົ້າໜຽວ". ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ທັນໄດ້ດື່ມເບັຽລາວເທື່ອ ແຕ່ຈະທົດລອງເບິ່ງ ບາງທີໃນມື້ແລງນີ້. (ຫົວ.) ແລະ ໃນບັນດາທ່ານທັງໝົດໃນທີ່ນີ້ ໂດຍສະເພາະຊາວໜຸ່ມລາວ-- ພວກເຮົາ ມອງເຫັນຄວາມຫລາກຫລາຍຕ່າງກັນ ທີ່ເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາດ ໃນປະເທດນີ້. ພວກທ່ານມີຄົນ ລາວ ຂະນູ ນຶ່ງ ແລະຫລາຍສີສັນຂອງຊົນເຜົ່າ ກຸ່ມຕ່າງໆ ແລະເຜົ່າຊົນທ້ອງຖິ່ນດັ້ງເດີມ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າໄດ້ ວ່າ ພວກທ່ານແມ່ນປະຊາຊົນແຫ່ງນ້ຳຈິດນ້ຳໃຈທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈນຳພວກທ່ານ ທີ່ ຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າ ດ້ວຍຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ດ້ວຍ"ນ້ຳໃຈ" ຢ່າງນີ້

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ການໄດ້ມີປະທານາທິບໍດີຂອງອາເມຣິກາ ມາຢາມປະເທດລາວ ແມ່ນບໍ່ເຄີຍມີການຄາດຄິດມາ ກ່ອນເລີຍ. ຫົກທິສັດຜ່ານມາ ປະເທດນີ້ຕົກຢູ່ໃນພາວະສົງຄາມກາງເມືອງ. ແລະ ຂະນະທີ່ການຕໍ່ສູ້ກັນຢ່າງ

ຮຸນແຮງໃນວຽດນາມຂ້າງບ້ານ ປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານແລະນະທາອຳນາດຕ່າງໆຊາດ ຮວມທັງສະຫະຣັດ ອາເມຣິກາ ໄດ້ເຂົ້າມາແຊກແຊງຢູ່ທີ່ນີ້ ຜົນຂອງການຂັດແຍ້ງແລະຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນ ທັງຫລາຍຫລົບໜີ ຫລືຖືກຜັກດັ່ງໃຫ້ໜີອອກຈາກເຮືອນຊານ. ໃນເວລານັ້ນ ອັດຖະບານອາເມຣິກັນ ບໍ່ໄດ້ ຮັບຮູ້ບົດບາດຂອງອາເມຣິກາ. ມັນແມ່ນສິ່ງຄາມລັບ ແລະປະຊາຊົນອາເມຣິກັນກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ ເປັນເວລາຫລາຍໆ ປີ. ແມ່ນແຕ່ ມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້ ຊາວອາເມຣິກັນຫລາຍຄົນກໍຍັງບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈຮັບຮູ້ເຖິງປັດຈຸບັນ ຕອນນີ້ຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຊຶ່ງມັນແມ່ນຄວາມສຳຄັນ ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຈົດຈຳມັນໄວ້ ໃນວັນນີ້.

ຕລອດ 9 ປີ ຈາກປີ 1964 ຮອດ 1973 ສະຫະຣັດອາເມຣິກາໄດ້ຖິ້ມຣະເບີດລົງໃນປະເທດລາວ ທີ່ນີ້ ເປັນຈຳນວນຫລາຍກວ່າສອງລ້ານຕົ້ນ -- ຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຮົາຖິ້ມໃສ່ ແຍ້ງຣະມັນແລະຍີ່ປຸ່ນຮວມເຂົ້າກັນ ຕລອດເວລາຂອງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ. ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະເທດລາວ ເປັນປະເທດທີ່ຖືກຣະເບີດ, ໄລ່ໃສ່ ຫົວຄົນແລ້ວ ແມ່ນຫລາຍທີ່ສຸດໃນປັດຈຸບັນ. ຄືກັບຄົນລາວຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ "ຣະເບີດຕົກລົງມາຄືຮ່າຝົນ." ໝູ່ ບ້ານແລະຮ່ອມພູທັງໝົດຖືກທຳລາຍກ້ຽງ. ທົ່ງໄຫຫີນບູຮານສະຖານຖືກທຳລາຍ. ຊາວບ້ານພົບເຮືອນຖືກຂ້າ ຕາຍຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ. ແລະ ຄວາມຂັດແຍ້ງນັ້ນກໍຄື ຄວາມຊົງເຕືອນອີກອັນນຶ່ງວ່າ ບໍ່ວ່າມັນຈະມາຈາກ ສາເຫດໃດຫລືເຈຕະນາໃດ ກໍຕາມ ສົງຄາມນີ້ແຕ່ສ້າງຄວາມເຈັບປວດແລະຄວາມຫາຍຍະນະ ມາສູ່ສະໄໝ ໂດຍສະເພາະຕໍ່ຊາຍຍິງແລະເດັກນ້ອຍຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດ. ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຢູ່ກັບພວກທ່ານ ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເຈັບ ປວດແລະການເສັຽສະລະຂອງບຸກຝ່າຍ ຂອງຄວາມຂັດແຍ້ງນັ້ນ.

ແລະ ຈາກຄວາມເຈັບປວດທາງຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈຈາກສົງຄາມ ການເຊື່ອມສາຍສັນພັນທີ່ບໍ່ໜ້າຈະມີໄດ້ ລະຫວ່າງສອງປະຊາຊົນພວກເຮົາ ກໍໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນ. ບຸກວັນນີ້ ປະເທດສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ໄດ້ກາຍເປັນ ບ້ານຢູ່ຂອງ ຊາວລາວອາເມຣິກັນ ຢ່າງພາກພູມໃຈ. ຫລາຍຄົນທີ່ຜ່ານເສັ້ນທາງອັນລຳບາກໃນສູນອົພຍົບ ຕ່າງໆ ແລະຖືກເຄື່ອນຍ້າຍຖິ່ນຖານ ໄດ້ພາກັນສ້າງຊີວິດໃໝ່ໃນປະເທດໃໝ່. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາ ຈະໄດ້ກາຍເປັນຄົນອາເມຣິກັນແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຍັງຍືດຖືມໍຣະດົກແຫ່ງຄວາມເປັນລາວໄວ້ ເຊັ່ນ ການເຂົ້າ ວັດຟັງທັນຕາມວັດຕ່າງໆ ການໃຫ້ກຽດເຄົາຣົບຜູ້ອາວຸໂສ ການຟ້ອນລຳວົງ. ແມ່ນແຕ່ປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຂົາ ຍັງຈຶ່ງຈຳໄດ້ເຖິງບົດເພງອັນໜ້າຮັກ ໃນຕອນນຶ່ງວ່າ "ຖ້າໄດ້ພັດພາກ ເນຣະເທດຈາກ ບ້ານເກີດເມືອງນອນ ເຮົາຈະເອົາເຈົ້າ ເປັນເພື່ອນຮ່ວມເຫງົາ ເທົ່າສິ້ນຊົນ..." ແລະ ເມື່ອຄົນລຸ້ນໃໝ່ມີອາຍຸຫລາຍຂຶ້ນ ໄດ້ມີຄົນ ລາວອາເມຣິກັນ ເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວຢ້ຽມຢາມບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງບັນພະບຸຣຸດຕິນ ຫລາຍຂຶ້ນ. ຄົນ ນຶ່ງທີ່ເກີດຢູ່ວຽງຈັນ ກ່າວວ່າ "ຈິດໃຈແລະບ້ານເຮືອນຂອງຂ້ອຍ ແມ່ນຢູ່ໃນເມືອງລາວ ສະໄໝ." ແລະ ບົນ ຈິດໃຈແຫ່ງຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ ອັນນີ້ເອງ ທີ່ໄດ້ນຳເອົາຂ້າພະເຈົ້າມາທີ່ນີ້ ໃນວັນນີ້.

ຮັບບານທັງສອງຂອງພວກເຮົາ ຈະຍັງສືບຕໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງ ຄືກັນກັບຫລາຍໆ ປະເທດ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາກະທຳຢູ່ໃນໂລກ ສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ຈະສືບຕໍ່ເປັນປາກສຽງໃຫ້ ແກ່ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຖືວ່າແມ່ນ ມະນຸດສະໄໝສາກົນ ຮວມທັງສິດທິຂອງປະຊາຊົນລາວ ເພື່ອສະແດງຄວາມຄິດ ເຫັນອອກໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ ແລະເລືອກເອົາອານາຄົດຂອງຕົນເອງ ໄດ້ຢ່າງເສຣີ. ແມ່ນວ່າ ຮັບບານຂອງ ພວກເຮົາ ໄດ້ທຳການເຈາະຈາກັນຢ່າງຈິງໃຈ ກົງໄປກົງມາ ຕໍ່ບັນຫາຄວາມແຕກຕ່າງກັນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອ ວ່າ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນແລ້ວ ນັບແຕ່ໃນກຸຍບາ ເຖິງນຽນນາ ເຖິງວຽດນາມ ທາງທີ່ດີ ທີ່ສຸດ ໃນການທີ່ຈະນຳເອົາຄວາມຈເຣີນກ້າວໜ້າມາໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາທັງໝົດໄດ້ ກໍຄືດ້ວຍການ ຮ່ວມມືປະສານງານກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ ລະຫວ່າງປະເທດຂອງພວກເຮົາ. ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ນັ້ນ ສະຫະຣັດ ແລະລາວ ໄດ້ຕົກລົງ ເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານໃໝ່ທີ່ເຂົ້າໃຈກັນ ເພື່ອນຳທາງແລະສ້າງສາຍພົວພັນກັນ ໃຫ້ ເລິກເຊິ່ງ ໃນຫລາຍປີຂ້າງໜ້າ ທີ່ຈະມາເຖິງ.

ການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັນຂອງພວກເຮົາ ຮັບຮູ້ວ່າ ສາທາຣະນະຣັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແມ່ນ ເປັນປະເທດເອກຣາດແລະມີອະທິປະໄຕ ຊາດນຶ່ງ. ສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ບໍ່ຫາທາງຍັດຢຽດເອົາຄວາມ ຕ້ອງການຂອງຕົນ ໃຫ້ແກ່ລາວ ແຕ່ພວກເຮົາຈະຊອກສ້າງສາຍພົວພັນກັນ ບົນພື້ນຖານຂອງ ຄວາມນັບຖື ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ຮວມທັງການນັບຖືຄວາມເປັນເອກຣາດແລະການມີອະທິປະໄຕ ຂອງພວກທ່ານ.

ການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັນໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ ຈະສືບຕໍ່ຕົກລົງແກ້ໄຂກ່ຽວກັບການຮຳບາດແຜອັນເຈັບ ປວດຈາກສົງຄາມ. ແລະ ໃນນາມຂອງປະຊາຊົນອາເມຣິກັນ ໂດຍສະເພາະບັນດານັກຣົບເກົ່າແລະຄອບຄົວ ທະຫານຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈນຳຮັບບານແລະປະຊາຊົນລາວ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຮ່ວມມືດ້ານ ມະນຸດສະໄໝຂອງພວກທ່ານ ໃນການທຳງານຮ່ວມກັນ ເພື່ອຄົ້ນຫາ ອາເມຣິກັນທີ່ຫາຍສາບສູນໃນເວລາ ປະຕິບັດງານ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີທີ່ ຈາກຜົນຂອງການຢ້ຽມຢາມຄັ້ງນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເພີ່ມ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາ ແລະນຳເອົາຜູ້ຫາຍສາບສູນຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ກັບຄືນບ້ານ ຄືນສູ່ຄອບ ຄົວຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນອາເມຣິກາ ຫລາຍຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ອີກວ່າ ເສດເຫຼືອຈາກສົງຄາມ ຍັງສືບຕໍ່ທຳລາຍຊີວິດຜູ້ຄົນຢູ່ໃນລາວນີ້. ລູກຣະເບີດທີ່ຖືກຖິ້ມ ລົງມາ ຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ບໍ່ໄດ້ແຕກ. ຫລາຍປີຜ່ານມາ ຊາວລາວນັບເປັນພັນໆ ຖືກຣະເບີດແຕກຕາຍ ຫລືໄດ້ຮັບບາດເຈັບ-- ຊາວນາ ເຮັດໄຮ່ເຮັດນາ-- ເດັກນ້ອຍ ແລ່ນຫລິ້ນ. ຄວາມບາດເຈັບ-- ແຂນຂາ ຂາດ-- ໄປຕຸລອດຊີວິດ. ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເອງ ໃນຖານະປະທານາທິບໍດີ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມເງິນຊ່ວຍ

ເຫລືອ ຢ່າງໃຫຍ່ ເພື່ອຊ່ວຍໃນການເກັບກູ້ຣະເບີດທີ່ບໍ່ທັນແຕກນີ້. ອັນຈະເປັນຜົນເຮັດໃຫ້ ລາວໄດ້ທຳການກຳຈັດຣະເບີດອອກໄປ ຫລາຍຂຶ້ນ. ຄົນລາວໜ້ອຍຄົນ ຈະຖືກບາດເຈັບຫລືເສັງຊີວິດຍ້ອນ. ແລະ ດ້ວຍການຮ່ວມມືກັນນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຊ່ວຍຊີວິດຄົນ.

ແຕ່ວ່າ ມັນຍັງມີວຽກງານຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຮັດ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມພາກພູມໃຈ ຂໍປະກາດການເພີ່ມຂຶ້ນເປັນປັດການ ຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມເຫລົ່ານີ້. ປະເທດສະຫະຣັດ ຈະເພີ່ມເງິນຊ່ວຍເຫລືອປະຈຳປີ ຂຶ້ນເປັນສອງເທົ່າ ເປັນຈຳນວນ 90 ລ້ານ ດອນລາ ຕໍ່ເວລາສາມປີຂ້າງໜ້າ ເພື່ອຊ່ວຍລາວໃນການຂຍາຍວຽກງານຂອງຕົນ. (ສຽງຕົບມື.) ອັນນີ້ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ປະເທດລາວຂຍາຍວຽກງານການເກັບກູ້ຣະເບີດ ໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນລາວໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທີ່ໃນການທຳໄຮ່ທຳນາ ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະຈະໄດ້ເພີ່ມການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະສົບເຄາະຮ້າຍ ຫລາຍຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ໜ້າງານນີ້ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບປະກັບ ຜູ້ລອດຊີວິດຈາກເຄາະຮ້າຍນີ້ ໃນມື້ອື່ນນີ້.

ອີງຕາມປັດສາດໃນທີ່ນີ້ ຂອງພວກເຮົາ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ປະເທດສະຫະຣັດມີຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງດ້ານຄຸນນະທັມ ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ລາວໄດ້ຊ່ວຍເຫຼົ່າ. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາ ທຳການສືບຕໍ່ເຈຣະຈາກັນ ເພື່ອແກ້ໄຂກັບເຮືອງທີ່ຜ່ານມາ ການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັນໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ເຮືອງຂອງອານາຄົດ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການເປັນ ເພື່ອນຮ່ວມງານກັນກັບພວກທ່ານ ໃນຂະນະທີ່ ພວກທ່ານລົງທຶນໃສ່ ການຢູ່ດີ-ກິນດີຂອງປະຊາກອນຂອງພວກທ່ານ ໂດຍສະເພາະຂອງເດັກເຍົາວະຊົນຂອງພວກທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເວລາໃດເດັກນ້ອຍຜູ້ໃດ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃສ ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງອົດທົວ ການເຕີບໂຕຂອງພວກເຂົາຖືກກົດກັ້ນ ນັ້ນກໍຄື ການມີຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມອັນຮ້າຍແຮງເກີດຂຶ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກຂ້າພະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບລາວ ເພື່ອສົ່ງເສີມດ້ານອາຫານການກິນ ແລະນຳເອົາອາຫານທີ່ມີຄຸນນະພາບດີມາໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນໂຮງຮຽນ ຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ແຂງແຮງ ໄດ້ຕັ້ງໃຈຮຽນ ແລະໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມອາດສາມາດອັນເຕັມສ່ວນ ຂອງພວກເຂົາ.

ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັບພວກທ່ານ ໃນການປັບປຸງການສຶກສາ. ມີຄົນບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຢູ່ທີ່ນີ້ ມີຄຳສຸພາສິດໜຶ່ງ ວ່າ "ພາຖາດເຕັມໄປດ້ວຍເງິນ ບໍ່ທ່ຳແນວຄິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້"(ເງິນເຕັມພາບໍ່ທ່ຳຜົນເຕັມປຸງ) ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຊ່ວຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ໄດ້ຮຽນອ່ານ. ພວກເຮົາຈະນຳເອົາຄຣູອາເມຣິກັນ ມາທີ່ນີ້ຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອຊ່ວຍສອນພາສາອັງກິດ ແລະເອົາຄຣູລາວໄປອາເມຣິກາຫລາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເພີ່ມເຕີມຄວາມຮູ້ທາງພາສາອັງກິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມພາກພູມໃຈຂໍປະກາດ ການລິເລີ່ມທີ່

ສຳຄັນທີ່ສຸດ ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າແລະຕໍ່ ມີແຊວລ໌ ພ້ອມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄື ການລິເລີ່ມໂຄງການ ທີ່ມີຊື່ວ່າ "ຈົ່ງໃຫ້ເດັກຍິງ ໄດ້ຮຽນ" ເຂົ້າມາສູ່ປະເທດລາວແລະເນປານ. (ສຽງຕົບມື) ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ລູກສາວລາວ ກໍມີຄວາມອົງອາດສາມາດ ເຮັດໄດ້ຫລາຍເທົ່າທຽມກັນກັບລູກຊາຍຂອງພວກທ່ານ. (ສຽງຕົບມື.) ແລະ ບໍ່ມີປະເທດໃດໃນໂລກ ທີ່ຈະປະສົບຄວາມສຳເລັດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ ຈົນກວ່າວ່າເດັກຍິງແລະແມ່ຍິງທັງມວນຂອງພວກເຮົາ ຈະໄດ້ມີໂອກາດສ້າງຄວາມສຳເລັດໃນທຸກໆວາລະໂອກາດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂອກາດຂອງເດັກຊາຍແລະຜູ້ຊາຍ ທັງຫລາຍໄດ້ຮັບ. (ສຽງຕົບມື.)

ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັບຊາວໜຸ່ມລາວ ໃນຂະນະທີ່ພວກທ່ານພວມສ້າງຊຸມຊົນຂອງພວກທ່ານໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະການເລີ່ມເຮັດທຸກໆກິດ ແລະໃຊ້"ເຟສບຸກ" ເພື່ອຍົກລະດັບຈິດສຳນຶກໃນສິດແລະຄວາມຊອບທັມຂອງມວນມະນຸດ. ແລະ ນັ້ນກໍຄື ເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ ພວກເຮົາກຳລັງຊ່ວຍເຫລືອຊາວໜຸ່ມຍິງໜຸ່ມ ໃນທົ່ວລາວ ໃຫ້ໄດ້ພັບທາຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພົບຄວາມສຳເລັດ ອັນແມ່ນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງ ໂຄງການລິເລີ່ມຊາວໜຸ່ມນຳພາອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ຂອງພວກເຮົາ. ບໍ່ອີສັດໃຫຍ່ສອງບໍ່ອີສັດຂອງພວກເຮົາ ເຊັ່ນ ໄມໂກຣຊີອຸບແລະເຈເນໂຣ-ອີເລັກຕຣິກ ໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມການຝຶກຫັດງານ ຜແນກວິສະວະກຳແລະເທັກໂນໂລຈີ. ຊາວໜຸ່ມລາວ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໜີໄປບ່ອນອື່ນ ເພື່ອຊອກຫາຄວາມສຳເລັດ. ພວກທ່ານ ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເຮັດວຽກແລະສ້າງຊີວິດທີ່ດີກວ່າ ໄດ້ໃນປະເທດລາວ ທີ່ນີ້ເອງ.

ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັບພວກທ່ານ ໃນຂະນະທີ່ປະເທດລາວພວມອອກແຮງທາງດ້ານການຄ້າແລະການແລກປ່ຽນກັບທົ່ວໂລກ. ເມື່ອປະເທດອື່ນ ມາລົງທຶນທີ່ນີ້ ມັນຈະສ້າງວຽກງານໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນລາວ ຢູ່ໃນທີ່ນີ້. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ລາວມັງໜ້າສູ່ການປະຕິຮູບທາງດ້ານເສດຖະກິດແລະແຮງງານ ພວກເຮົາ ຈະເພີ່ມການຊຸກຍູ້ທາງດ້ານການຄ້າຂາຍແລະການລົງທຶນ ໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ລະຫວ່າງປະເທດທັງສອງຂອງພວກເຮົາ ແລະລະຫວ່າງລາວກັບປະເທດທັງຫລາຍ ໃນພູມິພາກນີ້. ຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຂອງການຢ້ຽມຢາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະມີຊາວອາເມຣິກັນ ມາຢ້ຽມຢາມທີ່ນີ້ຫລາຍຂຶ້ນ ຄືກັນ ເພື່ອສແວງຫາປະສົບການແລະຊຶ້ນຊົມກັບຄວາມງາມທາງດ້ານວັດທະນະທັມຂອງປະເທດທ່ານ ແລະເພື່ອຮັດແໜ້ນນິຕິພາບໃໝ່ ລະຫວ່າງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ.

ແລະ ເມື່ອປະເທດລາວກ້າວໜ້າຂຶ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັບພວກທ່ານ ໃນການປົກປັກຮັກສາຄວາມງາມຂອງທັມມະຊາດ ນັບຕັ້ງແຕ່ປ່າດົງລົງໄປຫາແມ່ນ້ຳຕ່າງໆ ຂອງປະເທດທ່ານ. ເມື່ອປະເທດລາວ ເຮັດວຽກໄປຈົນໄດ້ຜົນຕາມຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານພະລັງງານແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການເຮັດວຽກ

ກັບພວກທ່ານ ເພື່ອຊອກຫາພະລັງງານສະອາດແບບໃໝ່ ເຊັ່ນ ການນໍາເອົາພະລັງງານແສງອາທິດ ມາໃຊ້. ແລະ ມາພາກັນຊ່ວຍເຫລືອຊາວນາ ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັກສາຜົນປູກຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ຊາວບ້ານໄດ້ປັບປຸງຕົວ ເຂົ້າກັບສະພາບການປ່ຽນແປງໃໝ່. ພວກເຮົາ ຄວນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ການພັບນາເປັນໄປຕາມ ແບບທີ່ເຮັດໃຫ້ສະພາບແວດລ້ອມມີຄວາມດຸ່ນດ່ຽງ ເຊັ່ນ ໂດຍສະເພາະຕລອດລໍາແມ່ນໍ້າຂອງ ບ່ອນທີ່ປະຊາກອນເປັນລ້ານໆຕົນ ໃຊ້ໃນການດໍາລົງຊີວິດທາງດ້ານອາຫານການກິນແລະສາທາລະນະສຸກຂອງພວກເຂົາ. ແມ່ນໍ້າຂອງ ແມ່ນຊັບພະຍາກອນ ທີ່ຕ້ອງໄດ້ຖືກປົກປັກຮັກສາໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ອານຸຸຸນຄົນລຸ້ນຫລັງໄດ້ຊົມໃຊ້ ແລະພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັບພວກທ່ານ ໃນການດໍາເນີນງານນີ້.

ດັ່ງນັ້ນ ນີ້ຄືອານາຄົດຂອງສອງປະເທດພວກເຮົາ ທີ່ສາມາດຮ່ວມກັນສ້າງໄດ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມອງໃນແງ່ດີ ວ່າພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າ ມີຄວາມໝັ້ນໃຈກໍ່ເພາະວ່າ ການຢ້ຽມຢາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງໂຄງການອັນກວ້າງໄກ ອັນນຶ່ງ. ດັ່ງທີ່ບາງທ່ານໃນນີ້ ໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າ ໃນຖານະປະທານາທິບໍດີ ວຽກງານສໍາຄັນທີ່ຕ້ອງໄດ້ເຮັດກ່ອນໝູ່ອັນນຶ່ງຂອງນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ນັ້ນກໍຄືການເຂົ້າພົວພັນກັບປະເທດແລະປະຊາຊົນຂອງຊາດຕ່າງໆໃນ ອາຊີປາຊີຟິກ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ແລະທີ່ນີ້ ແມ່ນບ່ອນສຸດທ້າຍຂອງການຢ້ຽມຢາມປະເທດໃນເອເຊັຽຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນຖານະປະທານາທິບໍດີ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການປຶກສາຫາລືໃນເລື່ອງທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າການໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງສະຫະຣັດອາເມຣິກາຕໍ່ປະເທດໃນພາກພື້ນນີ້ ຈະເກີດດອກອອກຜົນໄດ້ ໃນໄລຍະເວລາມານ.

ຜົນປະໂຫຍດຂອງອາເມຣິກາຕໍ່ເອເຊັຽປາຊີຟິກ ບໍ່ແມ່ນຂອງໃໝ່. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜ່ານໄປແລ້ວກໍຈາງຫາຍໄປ. ມັນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງຊາດ ອັນເປັນພື້ນຖານຕ່າງໆ. ແລະ ໃນສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ທຸກທົ່ວວົງການການເມືອງ ໄດ້ມີການຮັບຮູ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງວ່າ ປະເທດໃນເອເຊັຽປາຊີຟິກ ຍິ່ງຈະມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍຂຶ້ນ ໃນສັຕວັດທີ່ຈະມາເຖິງ ຕໍ່ທັງອາເມຣິກາແລະຕໍ່ໂລກ. ໃນພາກພື້ນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນຊາວໜຸ່ມຫລາຍຮ້ອຍລ້ານຄົນ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ຄາດຫວັງທີ່ຈະໄດ້ສ້າງສິ່ງດີໆຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ດ້ວຍການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານການຄ້າຕ່າງໆກັບພວກທ່ານ ແລະດ້ວຍການເຕີບໃຫຍ່ຂຍາຍຕົວຂອງອຸປະຸຸນກາງໃນທົ່ວໂລກ ການເຕີບໃຫຍ່ໃນທີ່ນີ້ ກໍ່ໝາຍເຖິງການມີວຽກເຮັດງານທຳແລະການສ້າງໂອກາດ ຫລາຍຂຶ້ນໃນທຸກປະເທດ. ພາກພື້ນນີ້ ແມ່ນເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງທ້າປະເທດພັນທະມິດສັນຍາ ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງປະເທດ ທີ່ມີກໍາລັງຄວາມສາມາດທາງທະຫານແຂງແຮງທີ່ສຸດໃນໂລກບາງປະເທດ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງວ່າ ເອເຊັຽຈະເປັນຜູ້ກໍານົດເສັ້ນທາງຄວາມປອດພິພິດຂອງໂລກ. ແລະ ພາກພື້ນນີ້ ເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງປະຊາກອນຫລາຍກວ່າເຄິ່ງນຶ່ງຂອງປະຊາກອນໂລກ-- ປະເທດເອຊຽນ ພວມພັບນາແລະຜ່ານການພັບນາ

ແລ້ວ ຈະເປັນຜູ້ມີຄວາມຈຳເປັນ ຕ້ອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບການທ້າທາຍຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ການປ່ຽນອຸນນະພູມ ສິ່ງແວດລ້ອມໂລກ.

ດັ່ງນັ້ນ ຍ້ອນເຫດຜົນເຫລົ່ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດວຽກ ເພື່ອປັບນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດຂອງພວກເຮົາຄືນໃໝ່ ໃຫ້ສົມດູນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຫະຣັດໄດ້ໃຊ້ບົດບາດ ທີ່ກວ້າງຂວາງແລະໃນໄລຍະນານກວ່າເກົ່າ ໃນເຂດພາກພື້ນເອເຊັຽປາຊີຟິກ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັດແໜ້ນຄວາມສັມພັນກັບພັນທະມິດທັງຫລາຍ ຂອງພວກເຮົາ. ດ້ວຍການຊີ້ນຳ ທາງດ້ານປ້ອງກັນປະເທດໃໝ່ຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ຍີ່ປຸ່ນແລະສະຫະຣັດ ຈະຮ່ວມກັນ ຍົກລະດັບຄວາມປອດພິດຂອງພາກພື້ນ ໃຫ້ສູງຍິ່ງຂຶ້ນໄປກວ່າເກົ່າ. ພວກເຮົາເພີ່ມຂະໜານປະສານງານ ກັນກັບສາທາລະນະຣັດເກົາຫລີ ຮ່ວມທັງການປ້ອງກັນລູກສອນໄຟ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານກັບການຂົ່ມຂູ່ຂອງ ເກົາຫລີເໜືອ. ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ພົບປະກັບປະທານາທິບໍດີ ປັກຄ໌ ເພື່ອຢືນຢັນ ຍ້າເຖິງຄວາມສັມພັນແຫ່ງພັນທະມິດ ອັນໜັ້ນແກ່ນຂອງພວກເຮົາ ແລະຢັ້ງຢືນວ່າປະຊາຄົມສາກົນ ຍັງຄົງສາມັກຄີກັນ ເພື່ອໃຫ້ເກົາຫລີເໜືອ ເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ການກໍ່ເຫດທ້າທາຍຕ່າງໆຂອງເຂົາ ຈະສ້າງໄດ້ກໍ່ແຕ່ການເຮັດໃຫ້ເຂົາຖືກໂດດດ່ຽວເລິກລົງ ໄປຕື່ມອີກ ເທົ່ານັ້ນ. ດ້ວຍກອງທັບທະເລສະຫະຣັດຂອງພວກເຮົາ ປັດຈຸບັນນີ້ກຳລັງຜັດປ່ຽນກັນໃນທົ່ວ ອອດສເຕຣເລັງ ພວກເຮົາສາມາດຕອບໂຕ້ການທ້າທາຍທາງພາກພື້ນ ໄດ້ວ່ອງໄວຍິ່ງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ແລະ ດ້ວຍການໃຊ້ສົນທິສັນຍາໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ ກັບຟິລິບປິນ ກຳລັງທະຫານຂອງພວກເຮົາ ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກວ່າບ່ອນ ເກົ່າ ທີ່ເຄີຍຢູ່ໃນຫລາຍທົດສະວັດ ທີ່ຜ່ານມາ.

ເພື່ອຮັກສາສັນຕິພາບແລະຫລີກລຽງການໂຈມຕີ ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງເສຍານຸພາບທາງທະຫານທີ່ທັນສະໄໝທີ່ສຸດ ມາຍັງພາກພື້ນນີ້ ຮ່ວມທັງເຮືອຣົບແລະເຮືອບິນຣົບມາຢູ່ ສິງຄະໂປ. ແລະໃນທ້າຍທົດສະວັດນີ້ ເຮືອຣົບເນວີ ແລະເຮືອຕ່າງເຮືອບິນຣົບ ຂອງທັບອາກາດ ສ່ວນໃຫຍ່ກໍ່ຈະໄດ້ອອກມາຕັ້ງຖານທີ່ໜັ້ນ ໃນນະທາສນຸດປາຊີຟິກ. ແລະ ພັນທະມິດແລະເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຮົາ ພວມປະສານງານກັນຫລາຍຍິ່ງຂຶ້ນ ຄືກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ພັນທະມິດຂອງພວກເຮົາ ແລະຄວາມສາມາດປ້ອງກັນຕົວຂອງພວກເຮົາ ໃນ ເອເຊັຽປາຊີຟິກ ແມ່ນ ເຂັ້ມແຂງຫລາຍທີ່ສຸດ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ.

ພວກເຮົາ ໄດ້ຊຸກຍູ້ການຮ່ວມມືກັນທາງດ້ານ ການຮ່ວມຕົວກັນທາງເສຖກິດແລະການຮ່ວມຕົວກັນທາງ ອຳນາດ ໃຫ້ເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນ. ກັບອິນໂດເນເຊັຽແລະມາເລເຊັຽ ພວກເຮົາສົ່ງເສີມການເປັນເຈົ້າຂອງບໍລິສັດ. ພວກເຮົາຄັດຄ້ານຄວາມຮຸນແຮງຂອງລັດທິຈັດ(ເດັດຂາດ) ແລະ ພວກເຮົາເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາການເສື່ອມ ສະພາບແວດລ້ອມ. ຈາກການຢ້ຽມຢາມຮ່າງອອຍ ແລະເມືອງໂຮຈິມິນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອມໍ່ໆມານີ້ ພວກ

ເຮົາໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຮົາ ໃນການຟື້ນຟູສາຍພົວພັນອັນເປັນປົກກະຕິກັບ ວຽດນາມ. ພວກເຮົາໄດ້ຍົກສູງຣະດັບການຜູກພັນກັບອິນເດັງ ໃນທົ່ວທຸກເຮືອງ ແລະພວກເຮົາຍິນດີຕໍ່ ບົດບາດການຂຍາຍຕົວ ໃນເອເຊັຽປາຊີຟິກ.

ພວກເຮົາສ້າງການປະສານງານກັບສະຖາບັນທ້ອງຖິ່ນ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ໂດຍສະເພາະກໍແມ່ນໃນທີ່ນີ້ ໃນເອເຊັຽ ຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້. ແລະ ຈາກການເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງ ການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານຍຸທສາດໃໝ່ຂອງພວກ ເຮົາ ກັບ ເອຊຽນ ພວກເຮົາຕົກລົງເຫັນດີນຳຫຼັກການສຳຄັນຕ່າງໆ ຮວມທັງທີ່ວ່າ ເອຊຽນ ຈະຄົງຕົວເປັນ ເປັນສູນກາງແຫ່ງສັນຕິພາບ ຄວາມວັດທະນາຖາວອນ ແລະກ້າວໜ້າ ໃນພາກພື້ນເອເຊັຽປາຊີຟິກ. ສະຫະຣັດ ດຽວນີ້ ໄດ້ເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງຂອງ ກຸ່ມຜູ້ນຳເອເຊັຽຕາເວັນອອກເພື່ອການເຈຣະຈາ ແລະ ໂດຍການຮ່ວມມື ກັນ ພວກເຮົາໄດ້ສ້າງ ເວທີການນຳພາ ເພື່ອພິຈາລະນາບັນຫາການທ້າທາຍທາງດ້ານການເມືອງແລະຄວາມ ປອດພ້ອມ ຮວມທັງຄວາມປອດພ້ອມທາງທະເລ.

ພວກເຮົາໄດ້ເພີ່ມການຄ້າແລະການລົງທຶນ ທີ່ສ້າງວຽກງານແລະໂອກາດ ໃຫ້ແກ່ທັງສອງຟາກຂອງມະຫາສ ມຸດປາຊີຟິກ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນາ ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງເສີມ ການສົ່ງອອກຂອງອາເມຣິກາ ໄປສູ່ເອເຊັຽປາຊີຟິກ ເພີ່ມຂຶ້ນ 50 ເປີເຊັນ. ນັກລິເລີ່ມນຳພາຊາວໜຸ່ມຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຊາຍ ໜຸ່ມແລະຍິງໜຸ່ມ ຫລາຍກວ່າ 100 000 ຄົນ ໃນທົ່ວພາກພື້ນນີ້ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນກໍ່ຕັ້ງບໍຣິສັດແລະສ່ວນຕົນ ຄວາມສຳເລັດໃໝ່. ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອມການຕິດຕໍ່ລະຫວ່າງ ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ນັກລົງທຶນ ແລະ ທຸຣະກິດຕ່າງໆໃນອາເມຣິກາ ແລະໃນເອຊຽນ ເຂົ້າກັນ. ແລະ ຂໍຂອບໃຈຕໍ່ການນຳພາທີ່ຮັກສາສະພາບແວດ ລ້ອມຂອງພວກເຮົາ 12 ປະເທດພວກເຮົາ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນສົນທິສັນຍາການເປັນ ເພື່ອນຮ່ວມງານແຕຣນ ປາຊີຟິກ(TPP) ເພື່ອຈັດຕັ້ງກົດລະບຽບການຄ້າເກືອບ 40 ເປີເຊັນຂອງເສດຖະກິດໂລກ ທັງໝົດ.

ພວກເຮົາ ຍືນຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບພົລເມືອງທັງມວນ ໃນນາມຂອງປະຊາທິປະໄຕແລະສິດທິມະນຸດສະຍະຊົນ. ພວກ ເຮົາ ໄດ້ຂຍາຍກວ້າງການສັນນິບສນູນຂອງພວກເຮົາ ຕໍ່ກຸ່ມສັງຄົມພົລເຮືອນຕ່າງໆ ແລະຕໍ່ຖຸບານທີ່ໂປ່ງໃສ. ພວກເຮົາ ໄດ້ເຫັນການເລືອກຕັ້ງແບບປະຊາທິປະໄຕ ແລະການຂ້າມຜ່ານ ໃນ ອິນໂດເນເຊັຽ. ແລະ ໃນ ຖານະປະທານາທິບໍດີອາເມຣິກາ ຜູ້ທຳອິດທີ່ໄປຢ້ຽມຢາມ ນຽນມາຣ໌ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມພາກພູມໃຈ ທີ່ ສະຫະຣັດໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະດຽວນີ້ ໄດ້ສັນນິບສນູນການຂ້າມຜ່ານທີ່ເປັນປັດສາດ ໃນການກ້າວໄປສູ່ ປະຊາທິປະໄຕ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ດີໃຈທີ່ຈະໄດ້ຮັບຕ້ອນ ທ່ານທີ່ປຶກສາແຫ່ງຣັດ ອອງຊານ ຊູຈີ ທີ່ທ່ານຽບ

ຂາວ ໃນອາທິດໜ້ານີ້ ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບປະຊາຊົນ ມຽນມາຣ໌ ໃນການເດີນທາງມຸ້ງໜ້າ ສູ່ ສັງຄົມຫລາຍພັກຝ່າຍ ແລະສູ່ສັນຕິພາບ.

ແລະ ຄຽງຄູ່ກັບຄວາມພະຍາຍາມເຫລົ່ານີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອສ້າງການພົວພັນແບບເສີມສ້າງກັບ ຈີນ. ຣັຖບານທັງສອງຂອງພວກເຮົາ ສືບຕໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຮຸນແຮງ ຕໍ່ບັນຫາສຳຄັນໃນຫລາຍ ຂອບເຂດ. ສະຫະຣັດ ຈະຄົງຮັກສາການສັນບສຸນຸນຕໍ່ສິດທິມະນຸດສະຍະຊົນສາກົນຂອງຕົນໄວ້ ຢ່າງບໍ່ມີການ ຍົກເວັ້ນ, ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຮົາສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມ ກັນໄດ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ເດີນກ້າວໄປໜ້າໄດ້. ສະຫະຣັດແລະຈີນ ພວມ ຜະເຊີນໜ້າກັນໃນຫລາຍຂອບເຂດກວ່າແຕ່ກ່ອນ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາ ນັບແຕ່ເຮືອງການປ້ອງກັນ ອິຣານ ບໍ່ໃຫ້ ມີອາວຸດນິວເຄລັງ ເຖິງເຮືອງ ການຮ່ວມກັນຮັບຜິດຊອບຕໍ່ ການເຮັດໃຫ້ຄາບສະໝຸດເກົາຫລີ ປາສຈາກ ອາວຸດນິວເຄລັງ ເຖິງການນຳພາປວັດສາດຮ່ວມກັນ ເພື່ອແກ້ບັນຫາການປ່ຽນແປງອຸນຫະພູມໂລກ.

ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ : ສະຫະຣັດ ຍິນດີນຳຄວາມຈເຣີນຂຶ້ນຂອງຈີນ ທີ່ເປັນໄປໂດຍ ສັນຕິ ແລະໝັ້ນຄົງ ແລະຮຸ່ງເຮືອງ ແລະເປັນຜູ້ກະທຳທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ທຸກກິດໂລກ ເພາະພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ນັ້ນມັນຈະໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດ ແກ່ພວກເຮົາທັງໝົດ.

ເວົ້າໄດ້ອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ໄດ້ພົວພັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງກັບທົ່ວເອເຊັຽປາຊີຟິກ ຫລາຍກວ່າທີ່ ເຄີຍເຮັດມາ ໃນຫລາຍທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ຈຸດຢືນຂອງພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງກວ່າເກົ່າ. ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງ ສັນຍານອັນຈະແຈ້ງວ່າ ໃນນາມເປັນປະເທດປາຊີຟິກປະເທດໜຶ່ງ ພວກເຮົາຢູ່ນີ້ ເພື່ອການຄົງຢູ່. ບໍ່ວ່າໃນ ຍາມດີແລະຍາມຮ້າຍ ພວກທ່ານສາມາດເຊື່ອໝັ້ນກັບສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ໄດ້ສະເໝີ.

ແລະ ຄຳຖາມຕໍ່ໄປກໍຄືວ່າ ອານາຄົດຂອງພາກພື້ນນີ້ຈະເປັນໄປຢ່າງໃດ? ຄວາມເຫັນຕ່າງໆທີ່ບໍ່ລົງລອຍກັນ ຈະຖືກແກ້ໄຂໂດຍສັນຕິວິທີ ຫລືຈະນຳໄປສູ່ການຂັດແຍ້ງກັນ? ເສຖກິດຈະສືບຕໍ່ ເຊື່ອມປະສານເຂົ້າກັນ ຫລືວ່າຈະຍອມຈຳນົນຕໍ່ ແນວທາງຣັຖຜູກຂາດ ຫລືຣັຖປົກປ້ອງ? ມະນຸດສະຍະທັມຈະຖືກຍົກສູງ ຫລືວ່າຈະຖືກ ປະຕິເສດ? ກົດໝາຍສາກົນແລະແນວໂນ້ມທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມກ້າວໜ້າມາແລ້ວໃນພາກພື້ນນີ້ ຈະຍືນຍົງຄົງຢູ່ ຫລືວ່າຈະເຊື່ອມຖອຍຜຸພັງໄປ?

ດັ່ງນັ້ນ ໃນໄລຍະເວລາທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານີ້ ຂໍອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນ ການມອງ ເຫັນໄກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກັບບັນດາທ່ານ ເຖິງຄຸນນະທັມຕ່າງໆທີ່ນຳພາພວກເຮົາ ແລະອານາຄົດທີ່ພວກເຮົາ

ສ້າງ ໄປສູ່; ຫຼັກການພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອສັນຕິພາບແລະຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພວກເຮົາໃນທີ່ນີ້ ໃນພາກພື້ນນີ້ ຮວມທັງໃນລາວ ແລະເອເຊັຽປາຊີຟິກ ທັງນວນ.

ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ທຸກຊາດແລະທຸກປະຊາຊາດ ສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ດໍາລົງຊີວິດ ຢູ່ໃນຄວາມ ປອດພັຍແລະຢ່າງສັນຕິ. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ອະທິປະໄຕແລະອໍານາດເໜືອເຂດນໍ້າແດນດິນຂອງທຸກປະເທດ ຕ້ອງໄດ້ຖືກຍົກສູງ. ແລະ ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ທຸກປະເທດມີຄວາມສໍາຄັນເທົ່າທຽມກັນ ບໍ່ວ່າຈະນ້ອຍຫລື ໃຫຍ່. ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າຊາດໃຫຍ່ໆ ບໍ່ຄວນໃຊ້ສິດບົງການຕໍ່ຊາດນ້ອຍໆ ແລະຍັງເຊື່ອວ່າທຸກໆຊາດ ຕ້ອງ ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບດຽວກັນ. ປະເທດພັນທະມິດສິນທິສັນຍາກັບອາເມຣິກາ ຕ້ອງຮູ້ຈັກສັດຈະຍາບັນ ຂອງພວກເຮົາ ຕໍ່ການປ້ອງກັນຕົວຂອງຕົນ ວ່າແມ່ນຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຫລີກລຽງບໍ່ໄດ້. ແລະ ທົ່ວທັງພາກພື້ນ ນີ້ ຮວມທັງທາງພາກຕາເວັນອອກແລະພາກທະເລຈີນໃຕ້ ສະຫະຣັດຈະສືບຕໍ່ການບິນແລະການເດີນເຮືອ ແລະທໍາການປະຕິບັດງານໃນທຸກບ່ອນ ທີ່ກົດໝາຍສາກົນອະນຸຍາດໃຫ້, ແລະໃຫ້ການສັນບສນູນສິດທິຂອງ ທຸກປະເທດ ເພື່ອໃຫ້ປະຕິບັດໄດ້ ໃນທຳນອງດຽວກັນນີ້.

ພວກເຮົາຈະຢືນຄຽງຂ້າງກັບພັນທະມິດແລະເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຮົາ ໃນການຍົກສູງຜົນປະໂຫຍດອັນ ເປັນພື້ນຖານ ຊຶ່ງໃນນີ້ກໍມີ ເສຣີພາບໃນການເດີນເຮືອແລະການບິນຂ້າມຜ່ານ ການຄ້າຖືກກົດໝາຍທີ່ບໍ່ ຖືກຕ້ອງທ້າມ ແລະການແກ້ໄຂຂໍ້ພິພາດໂດຍສັນຕິວິທີ. ນີ້ຄືຄວາມປອດພັຍ ທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາ.

ພວກເຮົາ ຍັງເຊື່ອວ່າ ໃນຂະນະທີ່ປະເທດຕ່າງໆມີສິດທິເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ປະເທດເຫລົ່ານີ້ ກໍຕ້ອງມີຄວາມ ຮັບຜິດຊອບນໍາຄືກັນ ຮວມທັງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອແກ້ບັນຫາ ບໍ່ມີຊາດນຶ່ງ ຊາດດຽວຈະສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາໄດ້ໂດຍລໍາພັງຊາດດຽວ. ການຂົ່ມຂູ່ທັງຫລາຍທຸກວັນນີ້ ຂ້າມເຂດຊາຍ ແດນ ແລະ ທຸກປະເທດມີບົດບາດທີ່ຕ້ອງໄດ້ເຮັດ. ພວກເຮົາ ຈະຕ້ອງໄດ້ປະສານງານກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າ ເພື່ອຢຸດເຊົາການໂຈມຕີຈາກການກໍ່ການຮ້າຍ ແລະເພື່ອປ້ອງກັນການແຜ່ກະຈາຍອາວຸດ ທີ່ເປັນອັນຕະຣາຍທີ່ ສຸດໃນໂລກ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນຜົນສະທ້ອນອັນຮ້າຍແຮງຂອງການ ປ່ຽນແປງອຸນຫະພູມໂລກ. ພວກເຮົາ ຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຢຸດເຊົາການລັກພາຄ້າມະນຸດທີ່ ໂຫດຮ້າຍ ແລະ ຢຸດເຊົາຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງການຂ້າທາດສ໌ມັຍໃໝ່. ເຫລົ່ານີ້ຄື ຂອບເຂດຕ່າງໆທີ່ພວກ ເຮົາຊອກຫາ ເພື່ອການປະສານງານກັນ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

ພວກເຮົາ ເຊື່ອໃນຄວາມວັທນາຖາວອນທີ່ ສາມາດແບ່ງປັນກັນໄດ້ ແລະທີ່ຫລຸດຜ່ອນຄວາມຍາກຈົນແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລົງໄດ້ ໂດຍການຍົກສູງຄົນສ່ວນຫລາຍ ບໍ່ແມ່ນຄົນຊັ້ນສູງສ່ວນໜ້ອຍທີ່ລ່າລວຍເທົ່ານັ້ນ.

ແທນທີ່ຈະຊຸດຄົ້ນເອົາແຕ່ຊັບພະຍາກອນຂອງຊາດ ແບບງ່າຍໆເທົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ການພັດທະນາຕ້ອງ ລົງທຶນໃສ່ປະຊາຊົນ-- ໃສ່ການສຶກສາແລະຄວາມຊຳນານຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາ ເຊື່ອວ່າການຄ້າ ຄວນ ເປັນແບບເສຣີແລະຍຸດຕິທັມຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະວ່າ ຄົນງານແລະສິ່ງແວດລ້ອມຂອງທີ່ທຳງານ ຕ້ອງຖືກປົກ ປ້ອງ. ພວກເຮົາ ເຊື່ອວ່າຮັບຖານ ບໍ່ຄວນທຳການຫລືໃຫ້ການສັນບສນູນ ການລັກຫລືໄຈຣະກັມທາງໄຊເບີ ກ່ຽວກັບຊັບສິນທາງປັນຍາ ເພື່ອຜົນໄດ້ທາງດ້ານການຄ້າ. ແລະ ພວກເຮົາ ເຊື່ອວ່າມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງມີ ການປົກຄອງທີ່ດີ ເພາະວ່າປະຊາຊົນ ບໍ່ຄວນຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເງິນຊື້ຈ້າງ ເພື່ອເລີ່ມເຮັດທຸກະກິດ ຫລືເພື່ອຂາຍ ສິນຄ້າຂອງຕົນ. ແລະນັ້ນຄື ແບບແຜນການພັດທະນາແລະການຄ້າ ທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາ.

ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ ກຸ່ມເພື່ອນຮ່ວມງານແຕຣນສ໌ປາຊີຟິກ(ຫລື TPP) ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍ-- ບໍ່ ແມ່ນພຽງແຕ່ ເພາະວ່າປະເທດ TPP ຮວມທັງສະຫະຣັດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະສາມາດໄດ້ຂາຍສິນຄ້າຕໍ່ກັນແລະ ກັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງມີ ຜົນປະໂຫຍດທາງຍຸທສາດຫລາຍຢ່າງ ນຳອີກດ້ວຍ. TPP ແມ່ນເສົາກາງແຫ່ງ ຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງອາເມຣິກາ ກັບໝູ່ປະເທດເອເຊັຽປາຊີຟິກ. ແລະ ການຄ້າແລະຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ມັນຄ້າ ປະກັນ ຈະກັບຄືນມາເຮັດໃຫ້ ພັນທະມິດແຫ່ງຄວາມປອດພິຍແລະເພື່ອນຮ່ວມງານພາກພື້ນ ຂອງອາເມຣິ ກາ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ມັນຈະສ້າງການເຊື່ອມເຂົ້າກັນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ ໄປທົ່ວພາກພື້ນ. ແລະ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ ແລະຈະຂໍກ່າວອີກວ່າ : ຄວາມຜິດພາດ ບໍ່ເດີນທາງໄປຂ້າງໜ້າກັບ TPP ນີ້ ຈະບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ ໄດ້ຮັບຜົນສະທ້ອນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງຈະສໍ້ໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມສົງສັຍຕໍ່ການນຳພາຂອງອາເມຣິກາ ໃນພາກພື້ນທີ່ມີຄວາມສຳຄັນອັນເປັນຕາຍ ນີ້ ນຳອີກດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ ເຖິງມັນຈະຍາກຄືກັບການເມືອງໃນປະເທດຢູ່ທາງບ້ານພຸ່ນກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຈະສືບຕໍ່ຊຸກຍູ້ຢ່າງ ແຮງ ໃຫ້ຮັກສາພາອາເມຣິກາ ຮັບຮອງເອົາ TPP ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໝົດຈາກໜ້າທີ່ ເພາະວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ພາກພື້ນນີ້ທັງໝົດ ແລະມັນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ປະເທດສະຫະຣັດອາ ເມຣິກາ ນຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ປະເທດຊາດຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນແລະປະສົບຄວາມສຳເລັດຫລາຍຂຶ້ນ ກໍຕໍ່ເມື່ອພວກເຂົາຍົກ ສູງສິດທິມະນຸດສະຍະຊົນ. ພວກເຮົາເປັນປາກສຽງໃຫ້ສິດທິອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນເພາະພວກເຮົາຄິດວ່າປະເທດຕົນ ເປັນປະເທດດີໝົດທຸກຢ່າງ-- ບໍ່ມີຊາດໃດດີໝົດທຸກຢ່າງ-- ບໍ່ແມ່ນເພາະພວກເຮົາຄິດວ່າ ທຸກປະເທດ ຕ້ອງເຮັດຄືພວກເຮົາ ເພາະວ່າແຕ່ລະຊາດກໍຕ້ອງໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງຂອງຊາດຕົນເອງ. ແຕ່ພວກເຮົາຈະ ເປັນປາກສຽງໃຫ້ ໃນນາມຂອງສິດທິມະນຸດສະຍະຊົນ ເພາະພວກເຮົາເຊື່ອວ່າມະນຸດທຸກຄົນ ມີສິດອັນນີ້ມາແຕ່

ກຳເນີດ. ແລະ ພວກເຮົາຮູ້ວ່າປະຊາທິປະໄຕສາມາດຮຸ່ງເຮືອງໄດ້ໃນເອເຊັຽ ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ ແລ້ວວ່າ ມັນໄດ້ຮຸ່ງເຮືອງແລ້ວ ຈາກ ຍີ່ປຸ່ນແລະເກົາຫລີ ເຖິງ ໄຕຫວັນ.

ທົ່ວພາກພື້ນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນພົດເມືອງກ້າວໄປສູ່ການປັບປຸງສ້າງອານາຄົດຕົນ. ແລະ ເສຣີພາບໃນການ ປາກເວົ້າແລະການຊຸມນຸມ ແລະ ສົດທິໃນການຈັດຕັ້ງ ຢ່າງສົບໃນສັງຄົມພົດເຮືອນ ໂດຍປາສຈາກການ ເກາະຜິດນາບູ ຫລືຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ການຖືກຈັບກຸມ ຫລືການຫາຍສາບສູນ ພວກເຮົາຄິດວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ສິ່ງມອນຊົນເສຣີ ທີ່ສາມາດເປີດເຜີຍ ການຂົ່ມເຫັງແລະຄວາມບໍ່ຍຸດຕິ ທັມ ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຂ່າວສານຂໍ້ມູນແລະການເປີດກວ້າງ ອິນເຕີ ແນັດ ບ່ອນທີ່ປະຊາຊົນສາມາດຮຽນຮູ້ແລະແບ່ງປັນແນວຄວາມຄິດ ເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ສານຍຸດຕິທັມເອກຣາດ ທີ່ຍົກສູງລະບຽບກົດໝາຍ ແລະ ການເລືອກຕັ້ງຢ່າງເສຣີແລະຍຸດຕິທັມ ທີ່ພົດ ເມືອງສາມາດເລືອກເອົາຜູ້ນຳຂອງຕົນເອງໄດ້ ດ້ວຍຕົນເອງ-- ເຫລົ່ານີ້ຄື ສົດທິຕ່າງໆທີ່ພວກເຮົາສແວງ ຫາ ເພື່ອມະນຸດຊາດ ທັງໝົດ.

ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າ ສັງຄົມຈະໝັ້ນຄົງແລະເປັນທັມຂຶ້ນຕື່ມໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອວ່າມັນຮັບຮູ້ຄວາມຊອບທັມ ທີ່ມີມາ ແຕ່ເກີດຂອງມະນຸດ-- ຄວາມຊອບທັມໃນການດຳລົງຊີວິດແລະການໄຫວ້ອອນຕາມຄວາມເຊື່ອຖື ທີ່ຕົນ ເລືອກເອົາ ເຊັ່ນ ຄົນມຸສລິມ ຮູ້ວ່າພວກເຂົາກໍແມ່ນສ່ວນນຶ່ງຂອງອານາຄົດຂອງ ມຽນມາຣ໌ ແລະ ຊາວຕຣິສຕຽນແລະຊາວພຸດ ກໍມີສົດທິໃນການປະຕິບັດພິທີກຳທາງສາສນາຂອງຕົນ ໄດ້ຢ່າງເສຣີ ໃນຈີນ. ຄວາມຊອບທັມທີ່ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະມາຈາກໃສ ຈະຮັກແລະນັບຖືໃຜ ຫລືວ່າຈະມີໜ້າຕາຮູບຮ່າງ ເປັນແນວໃດ ທ່ານກໍຕ້ອງຖືກປະຕິບັດ ຢ່າງສເມີພາບກັນ ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍ. ແລະ ຄວາມຊອບທັມໃນ ການມີຊີວິດທີ່ມີສຸຂພາບດີ-- ເພາະວ່າ ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍຜູ້ໃດ ທີ່ສົມຄວນທີ່ຈະຕາຍຍ້ອນຄວາມອຶດຫິວ ຫລື ຖືກຍຸງກັດຕາຍ ຫລືຕາຍຍ້ອນດື່ມນ້ຳບໍ່ສະອາດ. ນີ້ຄືຄວາມຍຸດຕິທັມຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາຢູ່ໃນໂລກ.

ແລະທ້າຍສຸດນີ້ ພວກເຮົາເຊື່ອວ່າຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງສອງຊາດພວກເຮົາ ຕ້ອງຢູ່ບົນຮາກຖານຂອງ ມິດຕະພາບແລະຄວາມເຊື່ອຖືຊຶ່ງກັນແລະກັນ ລະຫວ່າງປະຊາຊົນສອງປະເທດພວກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດ ເຫັນຊາວລາວອາເມຣິກັນຫລາຍຄົນ ທີ່ຄອບຄົວໄດ້ມາຢູ່ອາເມຣິກາ ໃນຖານະຜູ້ອົພະຍົບ. ປະເທດຂອງ ພວກເຮົາ ບໍ່ພຽງແຕ່ເຊື່ອມສັມພັນກັນ ທາງດ້ານນະໂຍບາຍເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເຊື່ອມສັມພັນກັນທາງດ້ານ ປະຊາຊົນດ້ວຍກັນ ນຳອີກ ເຊັ່ນ ຈອນ ດວງດາຣາ ທີ່ມີຄອບຄົວອາໄສຢູ່ຮັດ ເນບຣັສກ້າ ຂອງພວກເຮົາ-
- ແລະ ຫລັງຈາກຮຽນຈົບມັກຍົມແລ້ວ ໄດ້ເຂົ້າເປັນທະຫານ ຮັບໃຊ້ວຽກງານຮ່ວມໃນ "ນ່ວຍກຳລັງ

ພິເສດ" ຊຶ່ງຍັງມີຂອງພວກເຮົາ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ສະຊີບເພື່ອຊາດຂອງພວກເຮົາ. ແມ່ຂອງລາວເວົ້າວ່າ "ລາວເປັນລູກຊາຍຂອງປະຊາຊົນລາວ ຄົນນຶ່ງ." ແລະ ລາວໄດ້ສະຊີບເພື່ອພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາໃຫ້ກຽດຕິຄຸນ ແກ່ລາວ.

ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕໍ່ກັນ ໂດຍມີ ຈັນນະພາ ຄຳວົງສາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຢູ່ອາເມຣິກາ ເມື່ອລາວອາຍຸໄດ້ 7 ປີ ແລະ ໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ທີ່ນີ້ ດຽວນີ້. ແລະ ເປັນເວລາຫລາຍປີ ນາງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະຫະຣັດອາເມຣິກາ ທຳການຊ່ວຍເຫລືອໃນການເກັບກູ້ຮະເບີດບໍ່ທັນແຕກ ໃນປະເທດລາວ ໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ. "ມີບັນຫາຫລາຍໆຢ່າງໃນໂລກນີ້ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ໃນເວລາຊົ່ວຊີວິດຂອງຄົນຜູ້ນຶ່ງ." ນາງກ່າວ, "ແຕ່ບັນຫານີ້ ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້." ດັ່ງນັ້ນ ຈັນນະພາ ພວກເຮົາຂໍອອບໃຈນຳເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫານີ້.

ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ຕິດຕໍ່ກັນ ຍ້ອນ ສເຕຊີ ແພງວັດ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທີ່ນີ້ ຄືກັນ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຫວ່າງກັນ. ພໍ່ແມ່ຂອງນາງໄດ້ມາຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ອາເມຣິກາ ແລະເນັ້ນໜັກໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການສຶກສາ. ແລະນັ້ນ ຄົນລາວອາເມຣິກັນທີ່ໜ້າພາກພູມໃຈຜູ້ນີ້ ໄດ້ມາຮັບໃຊ້ວຽກງານຢູ່ສະຖານທູດຂອງພວກເຮົາ ໃນລາວນີ້. "ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ຄືກັນກັບໄດ້ຢູ່ບ້ານຕົນເອງ," ນາງກ່າວ, "ຄືກັນກັບວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ຈັກກັບປະເທດນີ້ ນາກ່ອນແລ້ວ ຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຂ້ອຍ." ມັນຮູ້ສຶກຄືກັນກັບວ່າ "ເຮົາໄດ້ວຽນກັບຄືນມາ ຮອບນຶ່ງ ຄືນສູ່ບ່ອນເກົ່າ." ດັ່ງນັ້ນ, ສເຕຊີ, ໃນນາມຂອງພວກເຮົາທັງໝົດ ຂໍອອບໃຈນຳເຈົ້າ ສຳລັບການຊ່ວຍເຫລືອໃນການນຳເອົາສອງປະເທດພວກເຮົາ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ. (ສຽງຕົບມື.)

ດັ່ງນັ້ນ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄື ຄຸນຄ່າຕ່າງໆທີ່ນຳພາພວກເຮົາ. ແລະ ນີ້ຄື ການເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານກັນ ທີ່ອາເມຣິກາສະເນີໃຫ້ ໃນລາວນີ້ ແລະໃນທີ່ອາຊີປາຊີຟິກ. ນັບຖືອະທິປະໄຕຂອງພວກທ່ານ. ຄວາມປອດພິພິດແລະສັນຕິພາບຜ່ານການປະສານງານກັນ. ການລົງທຶນໃນດ້ານສຸຂະພາບຂອງເດັກນ້ອຍ. ການສຶກສາຂອງນັກຮຽນ. ສັນັບສນຸນຕໍ່ການເປັນເຈົ້າຂອງບໍລິສັດ. ການພັທນາແລະການຄ້າທີ່ສ້າງວຽກງານໃຫ້ພວກເຮົາທັງໝົດ ແລະການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມ. ການໃຫ້ສັຈຍາບັນຕໍ່ສິດທິແລະຄວາມຊອບທັນ ທີ່ມີມາແຕ່ກຳເນີດຂອງມະນຸດສະໄໝ ຄົນທົ່ວໄປ ຂອງພວກເຮົາ.

ນີ້ຄື ການມອງເຫັນໄກ ຂອງພວກເຮົາ. ນີ້ຄື ອານາຄົດທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດຮ່ວມກັນ ໃຫ້ເກີດເປັນຈິງໄດ້ . ແລະ ອີງຕາມການມາຢ້ຽມຢາມປະເທດລາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະວຽກງານທີ່ໜ້າພາກພູມໃຈ ໃນແປດປີທີ່ຜ່ານມາ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ປະຊາຊົນອາເມຣິກັນແລະປະຊາຊົນເອເຊັງປາຊີຟິກ ຈະສາມາດເວົ້າລົມ

ກັນໄດ້ ຄືກັນກັບເພງນຶ່ງ ທີ່ວ່າ "ພວກເຮົາຈະມີທ່ານ ເປັນເພື່ອນແທ້ຂອງເຮົາສະເໝີ ຕະຫລອດເວລາທີ່ເຮົາມີ
ຊີວິດຢູ່." ຂອບໃຈ ຫລາຍ ຫລາຍ. ແບງຄໍຄົວ ເວຣີມັສ. (ສຽງຕົບມື.)

2:31 ມລ. ໄອຊີທີ (ເວລາໃນອິນດູຈີນ)

(ຈົບ)

ແປລາວ ໂດຍ ສົມສັກ ວົງວານິດ

9/22/2016

***** ★ ★ ★ ★ ★ *****

Original English version

<https://www.whitehouse.gov/the-press-office/2016/09/06/remarks-president-obama-people-laos>

For Immediate Release

September 06, 2016

Remarks of President Obama to the People of Laos

Lao National Cultural Hall
Vientiane, Laos

2:04 P.M. ICT

THE PRESIDENT: Thank you so much. (Applause.) Thank you. Sabaidii! Sabaidee
bor?

AUDIENCE: Sabaidii.

To the government and the people of Laos, thank you so much for the kind welcome that you've extended to me and my delegation. I am very honored to be the first American president to visit Laos. (Applause.) Thank you.

I am told that this hall is where you come together for the national singing contest. And I know that you celebrate your musical traditions, including kap lam. But I'm not going to sing today, so you should not worry. As you host leaders from across Southeast Asia and beyond, I do want to thank Laos for your leadership as this year's chair of ASEAN.

Today, the eyes of the world are on Laos. And I know that that may be a little unusual, because Laos is a small nation next to larger neighbors and, as a result, too often, the richness of your culture has not been fully appreciated. And that's why, as part of my visit, I'm grateful for the opportunity to know Laos better, and to help share your story with the world.

I know that here, you cherish the beauty of the land -- the mist-covered mountains and sunsets over the Mekong. The achievements of ancient civilizations that echo in the ruins of Vat Phou, and palm leaf manuscripts that are preserved at your temples. Tomorrow, I'll experience some of this heritage myself when I visit Luang Prabang. I only regret that -- I know this is called the Land of a Million Elephants, but Secret Service will not let me ride an elephant. (Laughter.) But maybe I'll come back when I'm no longer President.

But in countless stupas and in your daily lives, we see the strength that draws -- so many of you from your Buddhist faith -- a faith that tells you that you have a moral duty to each other, to live with kindness and honesty, and that we can help end suffering if we embrace the right mindset and the right actions. And in literature like the epic of Sinxay, we see the values that define the people of Laos, which is modesty and compassion, and resilience and hope.

At our luncheon today, I was treated to the best of Lao culture and cuisine, including khao niaw. I did not get any Beerlao, but I will try some later, maybe this evening. (Laughter.) And in all of you here today -- and especially the young people of Laos -- we see the diversity that is the strength of this nation. You have Lao and Khmu and Hmong, and a tapestry of proud ethnic groups and indigenous peoples. So

you are truly a people of the heart, and I thank you for welcoming me with such generosity, your nam jai.

I realize that having a U.S. president in Laos would have once been unimaginable. Six decades ago, this country fell into civil war. And as the fighting raged next door in Vietnam, your neighbors and foreign powers, including the United States, intervened here. As a result of that conflict and its aftermath, many people fled or were driven from their homes. At the time, the U.S. government did not acknowledge America's role. It was a secret war, and for years, the American people did not know. Even now, many Americans are not fully aware of this chapter in our history, and it's important that we remember today.

Over nine years -- from 1964 to 1973 -- the United States dropped more than two million tons of bombs here in Laos -- more than we dropped on Germany and Japan combined during all of World War II. It made Laos, per person, the most heavily bombed country in history. As one Laotian said, the "bombs fell like rain." Villages and entire valleys were obliterated. The ancient Plain of Jars was devastated. Countless civilians were killed. And that conflict was another reminder that, whatever the cause, whatever our intentions, war inflicts a terrible toll, especially on innocent men, women and children. Today, I stand with you in acknowledging the suffering and sacrifices on all sides of that conflict.

And from the anguish of war, there came an unlikely bond between our two peoples. Today, the United States is home to many proud Laotian Americans. Many have made a hard journey through refugee camps and relocation, building new lives in a new country. And even as they've become Americans, they've held on to their Lao heritage -- worshipping in their temples, honoring their elders, dancing the lamvong. Even now, they remember a beloved song -- that "If we depart from our homeland and flee far away from her, we will always have you as our true friend as long as we live." And as a new generation has come of age, more Laotian Americans have made the journey here to their ancestral homeland. Said one of them who was born in Vientiane, our "heart and home have always been in Laos." And this spirit of reconciliation is what brings me here today.

Our two governments will continue to have differences. That's true with many nations. As we do around the world, the United States will continue to speak up on behalf of what we consider universal human rights, including the rights of the people of

Laos to express yourselves freely and decide your own future. Yet even as our governments deal candidly with our differences, I believe, as we have shown from Cuba to Burma to Vietnam, the best way to deliver progress for all of our peoples is by closer cooperation between our countries. And that's why, today, the United States and Laos have agreed to a new comprehensive partnership to guide and deepen our relationship for years to come.

Our partnership recognizes that the Lao People's Democratic Republic is an independent, sovereign nation. The United States does not seek to impose our will on Laos. Rather, we seek a relationship based on mutual respect, including respect for your independence and your sovereignty.

Our new partnership will continue to deal with the painful legacy of war. And on behalf of the American people, especially our veterans and military families, I thank the government and the people of Laos for your humanitarian cooperation as we've worked together to account for Americans missing in action. And I'm pleased that, as a result of this visit, we will increase our efforts and bring more of our missing home to their families in America.

I also know that the remnants of war continue to shatter lives here in Laos. Many of the bombs that were dropped were never exploded. Over the years, thousands of Laotians have been killed or injured -- farmers tending their fields, children playing. The wounds -- a missing leg or arm -- last a lifetime. And that's why, as President, I've dramatically increased our funding to help remove these unexploded bombs. As a result, Laos is clearing more bombs. Fewer Laotians are being hurt or killed. And together, we are saving lives.

But there is still much more work to do. So today, I'm proud to announce a historic increase in these efforts. The United States will double our annual funding to \$90 million over the next three years to help Laos expand its work. (Applause.) This will help Laos expand its work to remove even more bombs, allow Laotians to farm more land, and increase support for victims. I'll bear witness to this work tomorrow when I meet with survivors.

Given our history here, I believe that the United States has a moral obligation to help Laos heal. And even as we continue to deal with the past, our new partnership is focused on the future. We want to be your partners as you invest in the well-being of

your people, and especially your children. I believe that when any child anywhere goes hungry, when their growth is stunted, that's a profound injustice. So we're joining with Laos to promote nutrition and bring more healthy meals to children in school so they can grow strong, focus in class, and realize their full potential.

We want to be your partner in improving education. I'm told that there's a saying here -- "a tray full of silver is not worth a mind full of knowledge." [1] So we'll help more children learn how to read. We'll bring more American teachers here to help teach English, and more Lao teachers to America to strengthen their English. And I'm proud to announce that an initiative that's very important to me and to my wife Michelle, an initiative called Let Girls Learn, is coming to Laos and Nepal. (Applause.) We believe that the daughters of Laos have just as much talent and potential as your sons. (Applause.) And none of our countries anywhere in the world can truly succeed unless our girls and our women have every opportunity to succeed, the same opportunities as boys and men do. (Applause.)

We want to be your partner with the young people of Laos as you strengthen your communities and start businesses, and use Facebook to raise awareness for the rights and dignity of all people. And that's why, as part of our Young Southeast Asian Leaders Initiative, we're helping young men and women across Laos develop the skills you need to succeed. Two of our top companies -- Microsoft and General Electric -- are helping to increase training in engineering and technology. Young people in Laos shouldn't have to move someplace else in order to prosper. You should be able to work and build a better life right here in Laos.

And we want to be your partners as Laos forges greater trade and commerce with the world. When other countries invest here, it should create jobs here for the people of Laos. So as Laos pursues economic and labor reforms, we'll work to encourage more trade and investment between our two countries, and between Laos and the rest of this region. As a result of my visit, I hope that more Americans come here as well, to experience your country and the beautiful culture, and to forge new friendships between our peoples.

And as Laos grows, we want to be your partner in protecting the natural beauty of your country, from your forests to your rivers. As Laos works to meet its growing need for energy, I want to work with you to pursue clean, renewable energies like solar. And let's help farmers protect their crops, and villages adapt to a changing climate. We

should work together so that development is sustainable -- especially along the Mekong, upon which millions of people depend for their livelihood and their food and their health. The Mekong is a treasure that has to be protected for future generations, and we want to be your partner in that process.

So this is the future our two countries can build together, and I'm optimistic that we can do it. I'm confident because my visit is part of a broader agenda. As some of you know, as President, a key priority of my foreign policy has been to deepen our engagement with the nations and peoples of the Asia Pacific. And here, on the final leg of my last visit to Asia as President, I want to discuss why the commitment of the United States to this region will endure for the long term.

America's interest in the Asia Pacific is not new. It's not a passing fad. It reflects fundamental national interests. And in the United States, across the political spectrum, there's widespread recognition that the Asia Pacific will become even more important in the century ahead, both to America and to the world. In this region, we see hundreds of millions of young people with high expectations for their lives. With many of our major trading partners and most of the world's growing middle class, growth here can mean more jobs and opportunity in all countries. This region is home to five of our treaty allies and some of the world's most capable militaries, which means Asia will shape the course of global security. And this region is home to more than half of humanity -- Asian nations, developing and developed, who will be essential in the fight against challenges like climate change.

So for all these reasons, I've worked to rebalance our foreign policy so the United States is playing a larger and long-term role in the Asia Pacific region. We've strengthened our alliances. With our new defense guidelines, Japan and the United States will do even more together to uphold regional security. We've expanded our collaboration with the Republic of Korea, including on missile defense to counter North Korean threats. Today, I'll be meeting with President Park to reaffirm our unbreakable alliance and to insist that the international community remain united so that North Korea understands that its provocations will only continue to deepen its isolation. With our U.S. Marines now rotating through Australia, we can respond even faster to regional challenges. And with our new access agreement with the Philippines, our militaries are closer than they've been in decades.

To keep the peace and deter aggression, we've deployed more of our most advanced military capabilities to the region, including ships and aircraft to Singapore. And by the end of the decade, a majority of our Navy and Air Force fleets will be based out of the Pacific. And our allies and partners are collaborating more with each other as well. So our alliances and defense capabilities in the Asia Pacific are as strong as they've ever been.

We've also forged deeper ties with emerging economies and emerging powers. With Indonesia and Malaysia, we're promoting entrepreneurship. We're opposing violent extremism, and we're addressing environmental degradation. With my recent visit to Hanoi and Ho Chi Minh City, we've shown our commitment to fully normalizing our relationship with Vietnam. We've elevated our ties with India across the board, and we welcome India's growing role in the Asia Pacific.

We've deepened our cooperation with regional institutions, especially here in Southeast Asia. And as part of our new strategic partnership with ASEAN, we've agreed to key principles, including that ASEAN will remain central to peace, prosperity and progress in the Asia Pacific. The United States is now part of the East Asia Summit, and together we've made it the leading forum in the region for addressing political and security challenges, including maritime security.

We've increased the trade and investment that creates jobs and opportunity on both sides of the Pacific. Since I took office, we've boosted U.S. exports to the Asia Pacific by 50 percent. Our young leaders' initiative is helping more than 100,000 young men and women across this region start new companies and ventures. So we're connecting entrepreneurs and investors and businesses in America and in ASEAN with each other. And thanks to our sustained leadership, 12 of our nations have come together in the Trans-Pacific Partnership to establish the rules of trade for nearly 40 percent of the global economy.

We've also stood with citizens on behalf of democracy and human rights. We've expanded our support for civil society groups and open government. We saw another democratic election and transition in Indonesia. And as the first U.S. president to visit Myanmar, I am proud that the United States encouraged and now is supporting a historic transition toward democracy. And I look forward to welcoming State Counselor Aung San Suu Kyi to the White House next week as we stand with the people of Myanmar in their journey towards pluralism and peace.

And alongside all these efforts, we've worked to build a constructive relationship with China. Our two governments continue to have serious differences in important areas. The United States will remain unwavering in our support for universal human rights, but at the same time, we've shown that we can work together to advance mutual interests. The United States and China are engaged across more areas than ever before -- from preventing Iran from obtaining a nuclear weapon, to our shared commitment to denuclearizing the Korean Peninsula, to our historic leadership together on climate change.

So I will say it again: The United States welcomes the rise of a China that is peaceful and stable and prosperous and a responsible player in global affairs, because we believe that that will benefit all of us.

In other words, the United States is more deeply engaged across the Asia Pacific than we have been in decades. Our position is stronger. And we've sent a clear message that, as a Pacific nation, we're here to stay. In good times and bad, you can count on the United States of America.

And the question going forward is, what will the future hold for this region? Will disagreements be resolved peacefully, or lead to conflict? Will economies continue to integrate, or succumb to mercantilism or protectionism? Will human dignity be upheld, or will it be denied? Will the international rules and norms that have enabled progress in this region be maintained, or will they erode?

So with the time I have left, allow me to share our vision, the values that guide us, and the future we're working toward; our basic principles for peace and progress here in this region, including Laos, and across the Asia Pacific.

First, we believe that all nations and peoples deserve to live in security and peace. We believe that the sovereignty and territorial integrity of every nation must be upheld. And we believe that every nation matters, no matter their size. We believe that bigger nations should not dictate to smaller nations, and that all nations should play by the same rules. America's treaty allies must know our commitment to your defense is a solemn obligation that will never waiver. And across the region, including in the East and South China Seas, the United States will continue to fly and sail and operate wherever international law allows, and support the right of all countries to do the same.

We will stand with our allies and partners in upholding fundamental interests, among them freedom of navigation and overflight, lawful commerce that's not impeded, and peaceful resolution of disputes. That's the security that we seek.

We also believe that just as nations have rights, nations also have responsibilities, including the responsibility to work together to address problems no nation can solve alone. So many of today's threats transcend borders, and every country has a role to play. We will have to cooperate better together to stop terrorist attacks, and to prevent the spread of the world's most dangerous weapons. We will have to work together to avoid the worst effects of climate change. We have to work together to stop the horror of human trafficking, and end the outrage of modern-day slavery. These are areas where we seek deeper cooperation.

We believe in prosperity that is shared and that reduces poverty and inequality by lifting up the many and not just a few wealthy people at the top. Rather than simply extracting another country's natural resources, we believe development has to invest in people -- in their education and in their skills. We believe that trade should be free and truly fair, and that workers and the environment should be protected. We believe that governments should not conduct or knowingly support cyber-enabled theft of intellectual property for commercial gain. And we believe that there needs to be good governance, because people should not have to pay a bribe to start a business or sell their goods. And that's the kind of development and the kind of trade that we seek.

That's why the Trans-Pacific Partnership is so important -- not only because TPP countries, including the United States, will be able to sell more goods to each other, but it also has important strategic benefits. TPP is a core pillar of America's rebalance to the Asia Pacific. And the trade and the growth it supports will reinforce America's security alliances and regional partnerships. It will build greater integration and trust across this region. And I have said before and I will say again: Failure to move ahead with TPP would not just have economic consequences, but would call into question America's leadership in this vital region. So as difficult as the politics are back home, I will continue to push hard on the U.S. Congress to approve TPP before I leave office, because I think it is important for this entire region and it is important for the United States.

I believe that nations are stronger and more successful when they uphold human rights. We speak out for these rights not because we think our own country is perfect

-- no nation is -- not because we think every country should do as we do, because each nation has to follow its own path. But we will speak up on behalf of human rights because we believe they are the birthright of every human being. And we know that democracy can flourish in Asia because we've seen it thrive from Japan and South Korea to Taiwan.

Across this region, we see citizens reaching to shape their own futures. And freedom of speech and assembly, and the right to organize peacefully in civil society without harassment or fear of arrest or disappearing we think makes a country stronger. A free press that can expose abuse and injustice makes a country stronger. And access to information and an open Internet where people can learn and share ideas makes a country stronger. An independent judiciary that upholds the rule of law, and free and fair elections so that citizens can choose their own leaders -- these are all the rights that we seek for all people.

We believe that societies are more stable and just when they recognize the inherent dignity of every human being -- the dignity of being able to live and pray as you choose, so that Muslims know they are a part of Myanmar's future, and Christians and Buddhists have the right to worship freely in China. The dignity of being treated equally under the law, so that no matter where you come from or who you love or what you look like you are respected. And the dignity of a healthy life -- because no child should ever die from hunger or a mosquito bite, or the poison of dirty water. This is the justice that we seek in the world.

And finally, we believe that the ties between our nations must be rooted in friendship and trust between our peoples. I think of several Laotian Americans whose families came to the United States as refugees. Our nations are connected not just by policies, but also by people like John Douangdara -- whose family settled in our state of Nebraska -- and after high school joined our military, served with our elite Special Forces, and ultimately gave his life for our nation. His mother said, "He is a son of the Lao people." And he sacrificed for us, and we honor him.

We're connected by Channapha Khamvongsa, who came to America when she was seven years old and who is back here today. And for years, she urged the United States to do more to help remove unexploded bombs here in Laos. "There are many, many problems in this world that might not be able to be solved in a lifetime," she's

said, but this is one we can fix. So, Channapha, we thank you for working to fix this problem.

And we're connected by Stacey Phengvath, who is here as well and who I met earlier. Her parents came to America and stressed the importance of education. And today, this proud Laotian American serves at our embassy here in Laos. "I feel a sense of home," she says, "as if I have known this country before, through my parents." It feels "like we've come full circle." So, Stacey, on behalf of all of us, thank you for helping to bring our countries closer together. (Applause.)

So these are the values that guide us. And this is the partnership that America offers here in Laos and across the Asia Pacific. Respect for your sovereignty. Security and peace through cooperation. Investment in the health of children. Education for students. Support for entrepreneurs. Development and trade that creates jobs for all of us and protects our environment. A commitment to rights and dignity that is borne out of our common humanity.

This is our vision. This is the future we can realize together. And based on my visit to Laos and the proud work of the past eight years, I believe that Americans and the peoples of the Asia Pacific will be able to say to each other, as the song goes, "we will always have you as our true friend as long as we live." Khop jai lai lai. Thank you very much. (Applause.)

END

2:31 P.M. ICT